

MEZŐSÉGI HIRLAP

TÁRSADALMI ÉS KÖZGAZDASÁGI KÖZLÖNY.

Előfizetési árak:

Egész évre 6 korona — fillér.
Fél évre 3 korona — fillér.
Negyed évre 1 korona 50 fillér.
Egyes szám ára — korona 24 fillér.

Felelős szerkesztő és kiadó:

DR. HAJDU DEZSŐ
ÜGYVÉD, MOCs.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Mocs.

Hirdetéseket mérsékelt díjszabás szerint közöl
a kiadóhivatal.

Kéziratot vissza nem adunk.

MEGJELENIK MINDEN MÁSODIK VASÁRNAP.

Novemberi vásár.

Elégedetlenséget látunk minden vonalon. A társadalmi osztályok egymással farkasszemet néznek s olyan a látvány, mintha egy egészen újvilág volna kialakulóban. Hova-tovább feszülnek a hurok.

De ne bántsuk az általános kereteket, melyeken belül a természet koronája az ember tülekedik. Maradjunk csak tulajdon portánk közelében, hiszen ott is akad megszívlelni való. Máskülönben is úgy néz ki a vicinális halandó, mikor világot mozgó eszméket feszeget, mint a pesti környék falusi szabónak a remeke.

Rácsos kerítéseken, sövényes kerteken belül is elég kinnal, nyomorúsággal, sok esetben még hóbortos fonáksággal is kénytelen megküzdeni a tulajdonos. A sok közül ragadják ki a legidősebbet, hogy ne mondjunk, a legaktuálisabbat a cselédügyet.

November hónapja, annak minden napja vásáros nap. Ekkor, a ködös november borongós napjain kuszálódnak össze s egyenesednek ki a cselédfogadás titokzatos szálai.

Észrevétlenül vegyülünk el a vásári zajban. Meg se látnak a szerződő felek. Javában alkusznak, s mi sok tanulsággal megrakodva térhetünk vissza a nem lacikonyhás piacról.

Teremtő Isten! Micsoda szemforgatás mind a két oldalon. Minden háziasszony libapecsenyével és sült malacczal traktálja cselédjét. Csak azt nem tudakolja meg, hogy az ajánlkozó forrón szereti-e, vagy talán hidegen? Dolog? Munka? Semmi. Ide futsz leányom, oda szaladsz fiam. Ennyi az egész és semmivel sem több.

Egyik-másik helyen annyi az ajándék, hogy a jövő esztendőben füle sem fog kilátszani abból a felfogandó leányzónak, s ha fiu a szükséges, csak annak gyöngy az élete: „borraaló“ üti minden második napon a markát.

Ilyen körülmények között igen kétséges a vásár eredménye. A jóhiszemű cseléd-fogadón legtöbbször tul licitál a legmaflább cseléd is. Rokonsága ha van, agyba-főbe dicséri. Ha ágrólszakadott, közbenjárót, kikiáltót keres, miként sok helyen siratót állítanak a koporsó mellé.

Micsoda szorgalom, minő lelkiismeretesség, hűség és tisztességtudás szorult legtöbbször, kifejezni vajmi nehéz. Egyik minden nap talpon van reggeli háromkor, s nincs is nem is lehet munka, mihez mindenik ne értsen. A sárga aranyat inkább kisöppörné valahányra, de egy darab két filléresnek sem eshetik bántódása ott, hová ő beteszi a lábát.

Es a végeredmény? Egymást áltatva s bizalom nélkül állanak szemközt a jövő évi cseléd és a felfogadó. És emberileg szólva, a sok kellemetlenség után elbocsájtott „régis hűséges“nek is van gondja, hogy kenyéradóját a másik szemében a sárgaföldig lerántsa. S viszont a gazda is réges-régen tisztában lehet a gyakori jelenségek után, hogy a mai cselédek közt ritka a megbízható s annál több a dologkerülő, pletykálkodó, renyhe és tudatlan.

Visszasirjuk a pátriárkális multat, mikor apáink portájának csendes békéjét nem zavarta és kavarta fel minden esztendőben a cselédváltás, s az azzal járó utálatos lekicsinylés. Változott az élet. Talmi világot élünk

A „Mezőségi Hírlap“ tárczája.

Őszi dal.

Lehullt a lomb, — kopár a föld . . .
A madár rég elköltözött; —
Pusztá lett az erdő, — liget,
A vidám zaj elenyészett.

Sötét az ég tekintete,
Mintha gond — és butelt lenne;
A könnye is folyton pereg;
Sir, — mint a rossz kedvű gyerek.

Közben süvölt az őszi szél,
Enyészetről dudol-regél,
S megértik ezt a levelek,
Feleletül megzörrennek.

Fájó bánat kél szivemben,
A mint ezt a képet nézem: —
Ugy tűnik fel, — én úgy látom:
Az élet egy rövid álom

Vass Zsigmond.

Akarom! . . .

— Irta: Dr. Grf. L. O. —

Szép meleg tavaszi nap volt.

A tiszta sötétkék égen csak imitt-amott sietnek tova kis ezüstös felhők, mint valami fényes, átlátszó fátylak.

Lassan, csöndesen himbálódzik csónakunk a tó csillogó hullámain. A partról és a kis szigetekről, a sűrű, viruló bokrokból kis madárkáknak vidám csicseregése és a vadgalambok turbékolása hallszik, mintha enyélő énekeikkel újra meg újra köszöntének a tavasz verőfényes sugarait.

— „Mily gyönyörű itt ilyenkor a természet!“ — szól vidáman a szép, fiatal asszony, aki velem szemben ült a kormányon. — „És mily bájosan lehet látni a jegenyéken keresztül a fürdőtelep viláit és fehér házacskáit!“

— „Épen olyan szép, mint akkor tiz év előtt — fiatalkorunkban! Ugy-e, Elina?“

Örömtől sugárzó arcán egy kis árnyék

suhant át: — „Igen majdnem olyan szép — és mégis nem egészen olyan . . .“

— „Mint akkor?“

Nem folytatta, csak maga elé tekintett. — Évek óta most láttam őt először. Mindig azt hittem, hogy haragszik reám; de most, midőn véletlenül találkoztam vele T-ben oly szívélyesen fogadott, mintha még mindig a régi gyermekkori jó cimborák volnánk. Megengedte, hogy úgy szólítsam mint akkor, hogy tegezzem . . . És milyen szép lett azóta!

— „Miért nézel engem úgy?“ — kérde pár pillanat múlva.

— „Azokra a régi szép időkre gondolsz, amikor még egymással játszadoztunk, — és azután . . . később . . .“

— „Igen, szép idők voltak!“

— „És hogy szerettelek én téged akkor íjű szívem egész hevével . . .“

Csak lehajtá szép fejét, — „Tudtam, igen! éreztem, bár sohasem szólottál nekem erről“

— „Mert szóval sohasem tudtam volna megmondani, amit akkor éreztem.“

— „Akkor!“

és kendőzzük a valót. Cselédeink fogadásánál nem keressük a belső értéket, az igazi tartalmat s viszont a cseléd is csupán arra tekint, hogy hol inyeszerint való, szabadabb az élet, s munkás két kezéért hol kínál-nak többet. Erre nem azért néz, hogy idővel jobb sorsba juthasson, hanem hogy fussa ki a cicomára is.

Törődik is véle, hogy imitt-amott erkölcsi tisztességéből kifordul s a szívtelen bánásmód miatt engesztelhetetlen gyűlölettel telik meg a lelke.

Igy jön létre a számtalan panaszos kifakadás, mi cselédéről és gazdáról egyformán lefejt minden tisztességet.

És ez nincsen rendjén. Ez ügy, a cseléd-ügy is megért már a reformra.

Természetesen a társadalomnak, illetve az azt kitevő családoknak kell rendezniök az eléggé rendezetlen ügyet.

És ha úgy találjuk, hogy cselédeink legfőbb hibája éppen azoknak zilált erkölcsi érzéke, üssön mellé minden cseléd tartó gazda s jusson eszébe, hogy minden e fajta kihágás előtt szemét huny, csak cselédjének két munkás keze ne legyen tétlen. Ha különösen erkölcsi fegyelem és felügyelet dolgában humánusan javulás áll be, nem lesz annyira siralmas a cselédügy s bedugulnak az annyi tisztességes ház jóhírnevét előntéssel fenyegető piszkolódás zsilipjei.

„A mocsai magyar templom“

Kaptuk az alábbi lelkes sorokat, a melyet közre adunk azon hittel, hogy talán megszívelik azok, a kikre tartozik és talán tolnak egyet a templomépítés kátyuba jutott szekerén.

„Igentisztelt Szerkesztő Ur!”

A „Mezőségi Hírlap” idej nov. 11-iki számának „Széljegyzetek” rovatában egy

— „Es ma éppen úgy érzek, talán jobban, mint valaha!”

Nem felelt; sötét szemei a távolba merengtek. Csendesesen tovább eveztem, míg egy szép magas fáktól övezett öbölhöz értünk.

— „És te — egészen elfelejtettél az óta?” — kérdém halkán.

— „Elfelejteti? nem felejtettelek el. De asszony vagyok.”

— „És boldog vagy?”

— „Boldog? — azt hiszem, nem vagyok! Vagy talán nem is tudom, mi a boldogság vagy mit szoktak annak nevezni! Boldog, nagyon boldog voltam akkor, amikor még együtt bejártuk az erdőt és mezőt, midőn nap nap után teniszezünk együtt — és azután, emlékszel még midőn egyszer fáradtan ott ültünk a magas hársfa alatt egymás mellett — és...”

— „És...?”

— „... és te megcsókoltál!”

Lassan megfogtam kis kezét és ajkaim-

közlemény jelent meg a „mocsai magyar templom” cím alatt. Ugy maga a tárgy, mint ennek múltja és jövője olyan közelről érdekli a mocsai ev. ref. egyházközséget, hogy szíves engedelmeivel kötelezettnek érzem magam reflektálni a közleményre s ennek kapcsán elmondani egyet-mást a magyar templom mezőiségi missziójáról.

A mikor az ember a szívnek teljességéből szól, az igazságot szólja! Örülök rajta, hogy kellő bátorsággal, lelkiesedéssel s a tenni vágyás felre nem érthető önzetlen akaratával veti föl ezt az igazán minden felekezetieskedésen felül álló égető kérdést. S a mit én egy évtizede hangoztatok, a miért kopogtatni, kérni, tenni, munkálni a látható eredményig nem szünök meg, fontosnak és olyan-nak jelzi, a mely itt nálunk nem az egyesek, nem is egy egyház speciális érdeke, de vitális érdeke a magyarságnak, a magyar állameszme izmosodásának s éppen így a magyar szó és beszéd, valamint a magyar érzés igazi, öntudatos fejlesztésének és kellő jogaihoz juttatásának! Munkálni a részek érdekeit akkor, a mikor ezzel a nagyegésznek teszünk fontos szolgálatot: egyenes kötelesség! A ki pedig itt a mezőiségen bármit is teszen a magyarság érdekében, az munkása lett az egységes magyar állam kiépítésének! harcosa a nemzeti ideálnak, a melyért éppen nekünk — a nemzetiségi vidéken lakó magyarságnak — kötelességünk a legmesszebbmenő áldozatokat is meghozni.

Igazán nincs okunk, hogy szégyenljük a magunk szegénységét s éppen ezért nem is lehet a mi számlánkra írni — de nem is szabad — a mocsai ev. ref. egyház templomának szármalmas állapotát! Nekünk fáj a legjobban, hogy omladozó falak között kell imádnunk a mindennek Urát, a mely mellett még torony sincs, a mi jelölhetné az idegennek, hol a „magyar templom.” Nem ambíciónk a külső fény és pompa, de ambíciónk az, hogy éppen itt minél inkább kidomborítsák a magyarság, a nemzet fenntartó elem súlyát. Ennek érdekében — egy új ev. ref. templom építhetése körül — régen folyik már a csendes, zajtalan munka magunk között.

hoz szoritottam: — „Akkor, igazán akkor voltál boldog?”

Egy pillanatig egészen felém fordította szép arcát s azután megint lesütötte tekintetét: — „Ázt hittem akkor, hogy mindig úgy kell maradnia,” — szólt halkán, busan.

— „És te nem felejtettél el, és még mindig szeretsz? — Elina!” Karjaimat nyaka közé fontam és karcsu derekát forron magamhoz öleltem.

— Egy gyors, erélyes mozdulattal ki szabadította magát karjaimból.

— „Mit teszel?” — Hangja remegett a haragtól: — „Elfelejtetted, hogy férjnél vagyok, — hogy nem asszony vagyok és nem többé az a szerelmes kis leány!”

— „Bocsáss meg Elina! Tudod, hogy szerettelek, — hogy még most is szeretlek, talán még forróbban, mint akkor, — és egy pillanatig azt hittem, hogy a te szívedben is még mindig megmaradt egy kevés akkori szerelmedből!”

Följegyzéseink tanúságai annak, hogy nem halt ki közülünk egészen a nagy és magasztos célok iránti szeretet és áldozatkészség, az pedig, hogy ez a mi anyagiakban szegény egyházunk, a mely tudja ismeri, érzi és munkálja itteni magasztos feladatát, nem talál Lorántffy Zsuzsánnát, Bethlen Gáborokat, Kemény Gyulákat és Kendeffyeket, ez már nem a mi hibánk, hanem a mi szegénységünk és az idők jele! Hogy nem a kellő erős — ha büszke is önmagában — a mi magyarságunk a nagyobb alkotások megvalósítására, azt el kell ismernünk, de hogy hiányzanék maroknyi magyarságunkból s épen az ev. ref. vallású intelligenciánkból és birtokosainkból a protestáns önértet, vagy épen a magyernemzeti ideálok iránti lelkesedés, ezt egyelőre kétségbe kell vonnunk! Nagyon szeretném, ha a jövő nekem adna ebben igazat!

Igen helyes és ép érzékre, tiszta historia tudásra vall a közlemény ama megjegyzése, hogy az egész mezőiség magyarságának közérdeke, hogy a lelki és nemzeti szabadság erőss vára, a „magyar vallás” temploma itt felépíttessék, s ne legyen kényszerülve a többi templom mellett rongyaiba burkolózva huzódni meg. Lelkem, tudásom és tevékenységem minden erejét viszem bele a munkába, hogy a mocsai „magyar vallás” temploma eszméjének minél szélesebb körben propagandát csináljunk, de kérem az illetékes egyéneket és köröket, kérem e hazarészünk minden magyarját, kérem azokat, a kik áldozni tudnak, de azokat is, a kik kérni, lelkesíteni, kapacitálni képesek, szegődjenek ez ügy apostolául! Legyen az a mi álmunk, hogy felépítjük itt a „magyar vallás” új hajlékát. Ébredésünk pedig az, hogy a „Mezőségi Hírlap” szerkesztőségének megmondhassuk, hogy ha csak tizen vagyunk, önértetünk, nyelvünk, természetünk egyaránt magyar, s magyarságunknak örök emléke a „magyar vallás” új Istenháza Mocson!

Mocs, 1906. november hó 21.

Nagy Albert,
mocsai ev. ref. lelkész.

— „Lehet, hogy igazat mondasz” — szólt lassan. — „De én asszony vagyok és férjemet sohasem fogom megcsalni.”

— „Szereted?”

— „Ázt hiszem, sohasem szerettem! — Szülőim kívánták, hogy hozzá menjek és én — Isten úgy akarta — engedelmeskedtem. Nem! érzem, sohasem szerethetném, még akkor sem, ha más modora volna, ha gyöngédebb tudna lenni irántam és nem oly rideg és közönyös. De azért kötelességemet vele szemben sohasem fogom szem elől téveszteni.”

Az utolsó szavakat oly erélyesen hangsúlyozta, hogy nem tudtam semmit sem felelni.

— „Térjünk vissza!” — szólt a szép fiatal asszony és az egyik evező után nyult. Csendesesen és szótlanul evezünk hazafelé, a sok apró sziget között. Nyugaton fényesen tünt le a nap a hegyek mögé. Utolsó sugara a magas jegenyék

H I R K.

Mocs, 1906. november hó 25.

— **Vezérigazgató választás a mocsvidéki takarékpénztárnál.** Az Ugron György halálával megüresedett vezérigazgatói állást, a november 18-án tartott igazgatósági gyűlésen töltötték be. Egyhangulag Gaál Jenő mocsai főszolgabíróvá választották meg, a ki ez ideig is vezette az intézet ügyeit, Ugron György halála után. Gaál Jenő a választást elfogadta. Ekként az intézet vezetése ismét jó kezekbe került, s bizvást remélhetjük, hogy az új vezérigazgató a közérdekre kellő gondot fog fordítani.

— **Erzsébet napja.** Kovács Gerőné szül. Jelen Erzsébet kir. közjegyzőné urnő nevenapja f. hó 19-én volt. A mocsiaiak közül nagyon sokan keresték föl, hogy jó kívánataikat kifejezzék. Este, a délelőtti gratulálók megrendelése folytán vacsora volt, a melyen szintén szép társaság volt jelen. Orbán Ferencz mocsai plébános lendületes beszédben köszöntötte fel a ház urnőjét. Sokáig együtt maradt a társaság, jókedvben, vigságban. Megemlékezünk e szép esetről azért, mert manapság Mocson kezdenek ezek a szép esték a divatból kimenni. Pedig kár érte!

— **Mikor rukkolnak be az ujoncok?** A legutóbb megejtett sorozáson bent maradt ujoncokat az érdekelheti most legjobban, hogy vajon mikor kell berukkolniok? A most besorozott ujoncjutalék bevonulási idejét 1907. év január 15-ére tűzte ki a hadvezetőség. A most kiszolgált katonák még bent tartott része december elején szabadul meg. A januárban bevonuló ujoncok szolgálati ideje 1909. szeptember közepén telik le.

— **Figyelmeztető,** mely keveseknek szól ugyan, de azoknak aztán igazán hasznos lehet. A régi 5 és 50 frtos államjegyeket belehet még váltani legkésőbb 1907. augusztus 31-dikéig az Osztrák-Magyar Bank bécsi és budapesti főintézeteinél és fiókjainál. A 10 frtos bankjegy végső beváltási ideje 1909. aug. 31., a 100 frtosoké 1910. okt. 31., az 1000 frtosoké 1910. dec. 31. E bankjegyeket azonban csakis a főintézetek fogadják el kicsérelésre szigorúan az irt határidőn belül.

— **Mezőségi csoda.** Ne gondoljon senki valami országra szolló eseményt,

lombjain keresztül csillogva, a tóra estek, melynek tükre egy rövid pillanatig ezer színben ragyogott.

Ép a faluval szemben kötöttünk ki. Elina kiugrott a csónakból és én is követtem őt a keskeny mezei úton fel. A legközönyösebb dolgokról beszéltünk, míg a villája elé értünk.

— „Haragszol reám, Elina?” — kérdelem, amikor kezét nyújtá nekem.

— „Nem, igazán nem haragszom!” — szólt halkan, majdnem fájdalmasan. — „Hanem tudod, — azt hiszem, legjobban volna, ha most nem látnók egymást többé.”

— „Elina!”

— „Bocsáss meg, hogy nyíltan kimondom: Férfjem holnap érkezik haza — és félek, hogy előtte nem tudnék veled úgy beszélni, mint azelőtt. Ő szemeimről ol-

még csak nem is „szenzációs eljegyzés,” csupán annyiból áll a mezőségi csoda, hogy most ősz utolján is, egyes házakhoz gólyákat látunk berepülni.

— **Megölte a pálinka.** Román Gábor magyarfrátai lakos, a múlt hét folyamán addig járta a korcsmákat, míg egy napon alkoholmérgezés folytán meghalt.

— **Kivándorlás.** A mocsai járásból ujabban sokan vándorolnak ki Romániába. Nap-nap után érkeznek a főszolgabíró hivatalhoz utlevél lapok. Azonkívül sokan mennek Rózsahegyre az ottani gyárba.

— **Póttartalékosok segélyezése.** A póttartalékosok segélyezését rendelte el az országgyűlés, a kiket a nyáron gyakorlatra hívtak be. A kártérítési összeg Mocsi és nagysármási járásra kiterjedően 1 (egy) koronában állapított meg.

— **Eltörlik a virilizmust.** A törvényhatóságok igazgatásában korszakos jelentőségű törvényjavaslat van készülöben. Andrassy Gyula belügyminiszter ugyanis azt a szenzációs kijelentést tette a főváros több vezető férfiai előtt, hogy az adócenzus alapján szerzett törvényhatósági bizottsági tagság intézményét, a „virilizmust” eltörli. Készül a törvényjavaslat, mely demokratikus alapon, az általános választói jog elvével alkotja meg a városok és megyék jövődő törvényhatósági bizottságát. A törvényjavaslat rövid időn belül a parlament elé kerül.

— **Román színészet az erdélyi részekben.** Az erdélyrészi románok egy állandó román színház építésére tekintélyes alapot gyűjtöttek s a napokban Deesen vitát provokált egy román ügyvéd, hogy a dézsi magyar nemzeti színházban román nyelvű előadásokat is lehessen tartani. Természetesen nem sikerült merész terve, de azért az erdélyi részekben román színtársulat tesz körutat. Barsan Zakariás román drámai színész több tagból álló és román lapok szerint jól szervezett társulata játszottak Balázsfalván, Nagyszebenben, Szászvároson, Aradon s játszanak még Oravicán, Abrudbányán, Brassóban. Ime a jövő zenéje. A harangok egyre némulnak s komoiyan fenyegeti Erdélyt — a román veszedelem.

— **Tűz.** Ujabban alig mulik el hét, hogy valahol tűz ne lenne a Mezőségen. A múlt héten Mezőőr községben volt tűz, leégett a gör. kath. egyház istállója.

vasná le, amit ideérkezésed óta oly nehezen igyekeztem eltitkolni előtte.”

— „Elina, te még mindig szeretsz, — és azt akarod”

— „Igen, a k a r o m — és meg' is fogom tenni kötelességemet!” — Hangja remegett, midőn az utolsó szavakat kiejtette.

— „És mi sohasem látjuk egymást viszont?”

— „Talán később, hogyha mindketten elfelejtettük, amit ma beszéltünk.”

— „Elfelejtteni? — mintha azt egyáltalán el lehetne felejtteni!”

— „Ne értsd félre szavaimat! Mindkettőnkre nézve legjobban, ha elbucszunk egymástól. Isten veled!”

Kezét hevesen ajkaimhoz szoritottam:

— „Isten veled, Elina!”

— **Tűzoltó bál.** Többször adtunk hírt, hogy a mocsai önkéntes tűzoltó egyesület bált rendez. A kiküldött bizottság a bál napját, — az eddigiek szerint — január 12-ére tűzte ki. Legközelebb a rendező bizottságot is megalakítják, a melynek elnökeül Gaál Jenő főszolgabíróvá öhajjták megnyerni. Tervbe van véve, hogy a főispánt, alispánt és a mezőségi birtokosokat védnököknek kéri fel, hogy a mulatság sikerét biztosítsák. Ha csak lehetséges, a bál rövid hangversennyel és tombolajátékkal lesz egybekötve.

— **Új tanítónő Mocson.** A mocsai gör. kel. iskolában f. hó 19-én kezdődött meg a tanítás. Tanító helyett tanítónőt alkalmazott az egyház, a ki már el is foglalta állását, s buzgón oktatja a nebulókat a magasabb tudományokban.

— **Segédjegyzői választás Magyarpalatkán.** Folyó hó 19-én történt meg Magyarpalatkán a segédjegyzői választás. Egyhangulag Deák Józsefet, Deák Ferencz magyarszováthi birtokos fiát választották meg, a kitől a választást vezető Gaál Jenő főszolgabíró az esküt bevette.

— **Kötél általi halálra ítélt asszony.** A besztercei törvényszék kötél általi halálra ítélte Manlup Tódornét, egy 46 esztendőes román asszonyt, a ki most egy éve megmérgezte az urát, a fiát és a menyét. Az elítéltnak 25 esztendőes legény szeretője volt, de ritkán találkozhatott vele a családja miatt. Ezért szánta halálra a három embert, kik közül az ura meghalt, a másik kettő utóbb meggyógyult. A mérget növényből főzte a gonosz asszony és káposztába keverve etette meg áldozataival.

Közgazdaság.

Hidvámszedés Kolozsvármegyében.

A kereskedelemügyi miniszter megengedte Kolozsvármegye közönségének, hogy a hidvámszedési jogot e rendelkezése kézhezvétele napjától számítandó egymásután közetkező öt éven át a kiadott hidvám engedélyre vonatkozó engedély-okiratban és függelékben részletesen felsorolt feltételek és kikötések mellett s az ugyanabban megállapított vámszabályzat alkalmazásával gyakorolhassa.

A tordai gazdasági iskola.

Darányi Ignác földmívelésügyi miniszter Tordán a Szabó József-féle alapítvány felhasználásával gazdasági iskolát alapított, melynek célja az erdélyi, különösen a mezőségi viszonyoknak megfelelő gazdálkodásra tanítani az ifjakat. F. hó 5-én volt az iskola ünnepélyes megnyitása a vármegye gazdaközönsége és Torda város előkellőségének jelenlétében.

Megaranyozott borvíz.

A borszéki Matild viz, a bukaresti kiállításán arany érmet nyert. E viz egyike a legjobb székely ásványvizeknek, ennek dacára nálunk nem fogyasztják, s nagyobb mennyiségben forgalomba sem hozzák.

(„Székely Világ“.)

Állatbetegség miatti zárlatok.

Mocsai járás: juhhimlő; M.-Szováth, sertésvész: Botháza, Totháza, M.-Fráta, Mezőszopor. **Nagysármási járás:** lépfene: Budatelke, juhhimlő: Meződomb, Uzdi-szentpéter, sertésvész: Báld, Nagysármás. **Mezőörményesi járás:** lépfene: Füzkut, juhhimlő: Septér, sertésorbáncz: Komlód, sertésvész: Mezőujlak.

Szamosujvárt a heti vásárok,

a fellépett sertésvész folytán, hivatalosan be lettek tiltva.

Sz. 4954—906. tkvi.

Árverési hirdetményi kivonat.

A mocsai kir. járásbíró mint tkvi. hatóság közzé teszi, hogy gróf Logothety Alfrédnek katonai birtokosnak, Gosztonyi Tiborné Szentkereszty Emma és Báro Szentkereszty Anna elleni vagyon közönség megszüntetési ügyében az árverés, a végrehajtási törvény értelmében a mocsai kir. járásbíró területén levő Katona községben és határán fekvő és a katonai 248. sz. tjkvben A + 2. rdsz. 419, 419a, 419b, 420, 420a, 420b, 421, 421a és 421b hrsz. alatt felvett tóból és hozzá tartozó kaszálóból és nádasokból álló ingatlanok egészben halászlát jogokkal együtt összesen 23.350 korona utóajánlati árban a 2389—906. tkvi sz. alatt kelt és 1906. évi október 17-én 4830—906. sz. alatt megtartott árverés hatályon kívül helyezése mellett az árverést elrendelte és hogy a fentebb megjelölt ingatlanra az **1906. évi december hó 10. napjának d. e. 10 órákor Katona községben** a község házában megrendelt nyilvános árverésen a megígért 23350 korona utóajánlati áron alul nem fog eladatni.

Árverezni szándékozók tartoznak hozzájárulás előtt bánatpénzzel a 2744 kor. kiküldési árának 10%-át készpénzben vagy óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez kifizetni, esetleg ennek a bíróságnál történt előleges elhelyezéséről szóló elismervényt a kiküldöttnek átszolgáltatni. Az értékpapirban letett bánatpénz az árverés jogerőre emelkedése után 15 nap alatt készpénzzel felcserélendő.

Vásárló tartozik a vételért 2 egyenlő részletben és pedig az első az árverés jogerőre emelkedésétől számított 15 nap alatt, a másodikat további 15 nap alatt az árverés napjától járó 5% kamataival együtt a mocsai kir. adóhivatal mint bírói letéti pénztárnál befizetni.

A kir. bíróság mint tkvi hatóság.

Mocs, 1906. október 31-én.

Torday Sándor, kir. jbiró.

542. szám. 1906. végrh.

Árverési hirdetmény.

Alulírt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 102. §-a értelmében közhírré teszi, hogy a kolozsvári kir. törvényszék 1906. évi 13427. számú végzése következtében dr. Hajdu Dezső ügyvéd által képviselt Lebovics Giza javára Pál Márton s társa ellen 800 kor. s jár. erejéig 1906. október 28-án fogatosított kielégítési végrehajtás útján lefoglalt és 900 kor. 40 fillérre becsült következő ingóságok, u. m.: Edelstein Benedeknél: szoba-butorok, ezüstneműek és pulykák nyilvános árverésen eladtnak.

Mely árverésnek a mocsai kir. járásbíró 1906-ik év 440/2. számú végzése folytán 800 kor. tőkekövetelés, ennek 1906 évi október hó 10 napjától járó 6% kamatai, 1/2% váltódíj és eddig összesen 95 kor. 75 fillérben bíróilag már megállapított költségek erejéig Mocson Edelstein Benedek által lakott helységben 1. endő eszközölésre **1906. évi december hó 7-ik napjának d. e. 10 órája** határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók ezenel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen Az 1881. évi LX. t.-cz. 107. és 108. §-i értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek szükség esetén becsárón alul is elfognak adatni.

Amennyiben az árverezendő ingóságokat mások is le és felülfoglaltaták s azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1881. évi LX. t.-cz. 120. §-a értelmében ezek javára is elrendelitetik.

Kelt Mocs, 1906. évi november hó 18.

Ferenczy István,
kir. bír. végrehajtó.Sz. 4132/906
szám.**Árverési hirdetményi kivonat.**

A mocsai kir. j.-bíró mint tkvi. hatóság közhírré teszi, hogy Fodor Bálint, Ágnes F. Papp Istvánné végrehajtónak Bonczhidán Péter s neje Pál Számfira, Madarasán Juon, Madarasán Szimion, Madarasán Anna, Bareán Mária, Bareán Szimion, Paraszkiva, György, Petre, Vaszilika és Anna kiskorúak gyámja visai lakosok végrehajtást szenvedők elleni 19 korona 40 fillér tőke követelés és jár. iránti végrehajtási ügyében a kolozsvári kir. törvényszék és a mocsai kir. j.-bíró területén levő Visa községben és határán fekvő a visai 34. sz. tjbvben felvett A+3—22 rdsz. alatt foglalt 491. 688. 700. 732. 827. 890. 891. 931. 932. 1073. 1144. 1279. 1348. 1451. 1499—1501. 1923. 1980. hrsz. 18—22. rdsz. erdő és legelő jutalekrekre összesen 750 korona mint ezennel megállapított kikiáltási árban a C. 1. 2. 6. 8. alatt özv. Madarasán Togyerné, Tyira Stefán, Bareán Vaszilika és Madarasán Iliszia javára bekebelezett haszonélvezeti jogok fenntartása mellett az árverést elrendelte és hogy a fentebb megjelölt ingatlan az **1907. évi január 25. napjának d. e. 10 órájkor** Visa község házában megrendelt nyilvános árverésen megállapított kikiáltási áron alul is el fog adatni.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlan és birtok jutalek fent írt becsárának 10%-át készpénzben, vagy óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, vagy az 1881. évi LX. t. cz. 170 §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

A kir. j.-bíró mint tkvi hatóság.

Mocs, 1906. október 9-én.

Tordai Sándor

kir. j.-bíró.

Sz. 4768—906. tkvi.

Hirdetmény.

Nagy-Czég községre nézve az 1892. évi XXIX. t.-cz. értelmében a tényleges birtokosok tulajdonjogának a telekjegyzőkönyvekbe való bejegyzése és a telekjegyzőkönyvi bejegyzések belesbitése iránti eljárás befejeztetvén, ez azzal a felhívással tétetik közzé:

1. hogy mindazok, kik az 1886: XXIX. t.-cz. 15. és 17. §§-ai alapján, ideértve e §-oknak az 1889: XXXVIII. t. cz. 5. és 6. §-ában és az 1891: XVI. t.-cz. 15. §-ok pontjában foglalt kiegészítéseit és valamint az 1889: XXXVIII. t. cz. 7. §-a és az 1891: XVI. t. cz. 15. §. b) pontja alapján eszkozölt bejegyzések vagy az 1886: XXIX. t.-cz. 22. §-a alapján történt törölések érvénytelenségét kimutathatják, e végből törlési kereseteket hat hónap alatt, vagyis az 1907. évi május hó 1-ső napjáig bezárólag a telekkönyvi hatósághoz nyújtsák be, mert az ezen meg nem hosszabbítható zárós határidő eltelté után indított törlési kereset annak a harmadik személynek, a ki időközben nyilvánkönyvi jogot szerzett, hátrányára nem szolgálhat;

2. hogy mindazok, a kik az 1886: XXI. t.-cz. 16. és 18. §-ainak eseteiben, ideértve az utóbbi §-nak az 1889: XXXVIII. t.-cz. 5. és 6. §-ában foglalt kiegészítéseit is a tényleges birtokos tulajdonjogának bejegyzése ellenében ellentmondással élni

kívánok, írásbeli ellentmondásukat hat hó nap alatt, vagyis 1907. évi május hó 1-ső napjáig bezárólag a telekkönyvi hatósághoz nyújtsák be, mert ezen meg nem hosszabbítható zárós határidő letelte után ellentmondásuk többé figyelembe vétetni nem fog;

3. hogy mindazok, akik az 1. 2. pontban körülírt eseteken kívül az eljárás és az ennek folyamán történt bejegyzések által előbb nyert nyilvánkönyvi jogait bármily irányban sértve vélik, ideértve azokat is, kik a tulajdonjog arányának az 1889. évi XXVIII. t. cz. 16. §-a alapján történt bejegyzését sérelmesnek találják tekintetben felhívásukat tartalmazó kérvényüket a telekkönyvi hatósághoz hat hónap alatt vagyis 1907. évi május hó 1-ső napjáig bezárólag nyújtsák be, mert ezen meg nem hosszabbítható zárós határidő elmúltá után az említett bejegyzéseket csak a törvényrendes útján és csak az időközben nyilvánkönyvi jogokat szerzett harmadik személyek jogainak sérelme nélkül támadhatják meg.

Együttal figyelmeztetnek azok a felek, a kik a kiküldöttnek eredeti okiratokat adtak át, hogy a mennyiben azokhoz egyszersmind egyszerű másolatokat is csatoltak, vagy ilyeneket pótlólag benyújtanak, az eredetieket a telekkönyvi hatóságnál átvehetik.

A kir. járásbíró mint tkvi hatóság.

Mocs, 1906. évi október hó 19-én.

Torday Sándor

kir. járásbíró.

Eladó tűzifa.

Több ezer köbméter és öl száraz, hasított tölgy tűzifa

ELADÓ, CZEGÉN.

Értekezhetni gróf Wass Jenő erdőkezelőségénél ugyanott.

Eladó tűzifa.

Tavalyi száraz, hántott tűzifa, köbméterenként házhoz szállítva olcsó árban kapható:

Panneth Ármín
kereskedőnél Mocson.

Hirdetéseket

mérsékelt díszabás, esetleg megegyezés szerint felvállal

„Mezőségi Hírlap“

kiadóhivatala.

Nyomatott Adi Árpád hönynyomdájában Maros-Vásárhelyt.